

1Pt 2:1-3 Vaimulik kasvamine

Täna ma tahan rääkida vaimulikust kasvamisest. See teema on minu enda jaoks olnud väga oluline ja huvitav kõik need aastad, mis ma kirikus olen töötanud ning on seda ka praegu. Tänapäevane kirjakoht annab hea võimaluse vaimuliku kasvamise teemat käsitleda.

Kasvamine on elu loomulik olukord. Kui olime alles lapsed, siis oli oluline suureks kasvada – mõõtsime ennast igal aastal uksepiidale kriipse tõmmates ja uurisime, mitu sentimeetrit oli pikkusele juurde tulnud. Täiskasvanuna, kui mitte kõik, siis enamik meist on elanud kaasa oma laste või kellegi teise laste kasvamisele ja arenemisele.

Kui istutame seemne mulda, siis hakkab taim eeldatavasti kohe kasvama – teistmoodi ei saakski. Et aga taim saaks hästi kasvada, on vaja soodsaid tingimusi.

Samamoodi on ka vaimuliku kasvamisega. Kui oleme saanud usklikeks, siis algab samuti kasvamine ja arenemine – küpsuse suunas. Kui inimene on uuesti sündinud, teiste sõnadega, kui inimene tuleb Jumala juurde ja saab ristitud, siis on ta vaimselt veel ebaküps ehk et ususeeme on alles õige vähe idanema hakanud. Nüüd algab kasvamise ja arenemise aeg, mille jooksul inimene peaks arendama endas neid omadusi ja andeid, mida Piiblist nimetatakse küpsuseks.

Mustamäel räägime tihti koguduse kasvamisest. Mõtleme mida tuleb teha selleks, et meie kogudus kasvaks suuremaks liikmete arvult. Kuid palju olulisem on see, kuidas need, kes koguduses on – ehk siis meie igaüks – vaimselt kasvame ja areneme.

Paljud kirjakohtad räägivad vajadusest vaimulikult kasvada ja küpseda, nt:

Paulus kirjutab Efeslastele 4:14-15: „*Et me ei oleks enam väetid lapsed, keda pillutab ja kõigutab iga õpetuse tuul, et inimliku pettemänguga eksitusse kavaldada, vaid et me tõtt rääkides armastuses kasvaksime kõigiti selle sisse, kes on pea – Kristus.*“

2 Pt 3:18: „*Kasvage meie Issanda ja Päästja Jeesuse Kristuse armus ja tundmises!*“

2 Ts 1:3: „*Meil tuleb alati tänada Jumalat teie eest, vennad, nõnda on kohus, kuna teie usk jõudsasti kasvab ja armastus, mis teil igapäev on üksteise vastu, rohkeneb.*“

Fl 1:9: „*Ja ma palvetan, et teie armastus ühe enam ja enam kasvaks tunnetuses ja kõiksuguses kogemises.*“

Need kirjakohtad ütlevad meile, milles peame meie kasvama ja arenema – peamiselt neljas asjas: armastuses, usus, tunnetuses ja kogemises.

Paljud probleemid algavad siis, kui me ei suuda või ei tahagi kasvada. Kui kooliõpilane ei arene õppimises, ei viitsi tunnis tähele panna ja koduseid ülesandeid teha, siis on tõenäoline, et tal algavad koolis probleemid. Paraku on tavaliselt nii, et kes õppida ei viitsi, hakkab rumalustega tegelema.

Samamoodi on ka vaimuliku kasvamisega. Kui vaimulikku kasvamist ei toimu või kui on probleemid kasvamisega, siis jäädakse tavaliselt kogudusest kõrvale või hakatakse hoopis tülisid ja lõhesid tekitama, kas siis teadmatusest või ükskõiksusest vms.

Nii nagu iga laps areneb füüsiliselt, nii peaks iga kristlane arenema vaimselt.

Ja nii nagu iga hoolas ja armastav lapsevanem soovib, et tema laps hästi õpiks ja vanem rõõmustab selle üle, kuidas ta laps areneb, nii rõõmustab ka meie Taevane Isa, kui meie, tema lapsed, kasvame usus ja armastuses.

Küsimus on nüüd aga see, kuidas me saame kasvada, millises suunas arenedada?

Esiteks, meil peab olema soov, sisemine igatsus vaimse kasvamise järele, igatsus Jumala järele. Ilma selleta pole arenemine võimalik.

Peetruse kirjast kuulsime: „*Nagu äsjasündinud lapsed igatsege*

vaimulikku selget piima, et te selle varal kasvaksite pääste poole.“

Pääste ehk lunastus pole midagi sellist, mida me automaatselt saame, siis kui oleme Jeesuse oma südames vastu võtnud, vaid see on midagi, mille poole tuleb kasvada. See, et me Jeesuse oleme oma südames vastu võtnud, teeb kasvamise võimalikuks.

Kui laps teeb oma esimesed sammud, ütleb esimesed sõnad, siis on ta ise ja tema vanemad vaimustuses. Väikse lapsed tahavad alati uusi asju õppida, tahavad paremini rääkida ja kiiremini joosta, tahavad teha samu asju, mis tema vanemad.

Vaimse kasvuga on sama lugu, me peame seda ise tahtma, ainult siis on see võimalik. Me peame mõistma ja teadvustama, et me pole valmis produkt, vaid pidevas arenemisfaasis. Peame teadvustama, et meie vaimne ihu meie see, vajab arendamist, vajab toitu samamoodi, kui meie füüsiline ihu.

Kui inimene vaimselt ei kasva, siis jääb ta vaimulikus mõttes imikuks, väikseks beebiks. Beebi on lihtne olla, ei ole vastutust, keegi teine sööda sind, riietab ja peseb sind. Koguduses ei pea ka siis midagi tegema, saad lihtsalt tulla ja olla, kõik on tasuta.

Aga beebiks jäämine ei ole elu eesmärk. Me sünnime, kasvame

suureks, et siin elus midagi ära teha.

Samamoodi me sünnime uuesti, et võiksime küpseda kristlastena selleks, kelleks Jumal meid on loonud, ja et teenida meie Issandat Jeesus Kristust.

Et Jumala tundmises kasvada, tuleb meil midagi maha jätta, muidu pole kasvamine võimalik või siis kasvame mingis vales suunas, nagu kõver ja kuivanud oks, kuid aednik lõikab selle kevadel maha.

Peetruse kirja 2:1 salmis, mis meile tänaseks on antud, seisab viis asja, mida iga kristlane peaks oma elust kõrvaldama, kui ta soovib vaimselt kasvada:

„Pange siis maha kogu kurjus ja kogu kavalus ja silmakirjatsemine, kadestamine ja mis tahes keelepeks.“

Mõnikord on nii lihtne hakata kedagi taga rääkima või kellestki halvasti mõtlema. Kuid selline asi rikub meie sisemist inimest, kes on loodud Jumala-näoliseks – ja kui Jumal on armastus, siis on meidki loodud üksteist armastama selle sama armastusega, millega Tema meid on armastanud.

Siin maailmas ei pääse keegi kurja kiusatustest, kes proovib meie sisemist inimest lõhkuda ja Jumalast eemale viia sellega, et süstib meisse negatiivseid mõtteid, kas iseenda või kellegi teise kohta. Kuid, kui me oleme sellest teadlikud, siis on võimalus võita kuri ära heaga. See ongi armastuses kasvame, kui me kui me püüame päevast päeva

võita endas kurja ära heaga.

Isegi Jeesus, kes oli täiuslik inimene, pidi taluma kurja kiusamist, kuid ta seisis vastu kurjale ja valis armastuse tee. Ta kasutas Jumala Sõna, et võita ära kõik kiusatused.

Tema eeskujul saab iga kristlane võita endas ära kuri heaga ja kindlasti üks kõige olulisem abivahend selleks on Jumala Sõna tundmine.

Sellepärast kirjutab Peetrus, et igatsege vaimulikku selget piima – hankige endale vaimset toitu Jumala Sõnast, koguduse kooskäimistest, kõigest sellisest, mis aitab sul tundma õppida Jeesus Kristust.

Jeesus ütles päris oma tegevuse alguses, et *inimene ei ela üksnes leivast, vaid igast sõnast, mis lähtub Jumala suust*.

Piibli tundma õppimine on kõige olulisem vaimne toit, mis annab meie usuelule ühe kindla aluse. Siinkohal ei ma mõtle sõnasõnalist Piibli tundmist ega ka lihtsalt teadmisi erinevatest piiblilugudest, vaid Piibli vaimu tundmist.

Piiblilood võib õppida pähe üsna kiiresti, samuti on suhteliselt hõlbus hankida igasuguseid teadmisi erinevate piibliraamatute kohta, kuid Piibli vaimu tundma õppimiseks läheb vaja meil tervet elu.

Sellepärast ongi kristlase elu kui palverännak, kus me astume koos Jeesusega oma pääste poole.

Kasvamiseks on veel oluline vaimulikud harjutused, praktilised ülesanded ja kogemused. Iga muusik ja sportlane teab, et annete arendamine vaja pidevat treenimist. Keegi ei saa üle öö ei lauljaks ega maratonijooksjaks – on vaja palju aastaid harjutada.

Samamoodi vajab ka meie vaimne ihu treenimist. Paljud vaimsed teejuhid soovivad vaimset treeningut alustada sellega, et lihtsalt lugeda iga päev üks piiblitekst (soovitavalt esialgu UT), mediteerida selle üle ja proovida rakendada loetut oma elus ja koguduses.

Ma julgen väita, et need inimesed, kes soovivad sisemiselt areneda ja kasvada, on õnnelikumad, kui need, kes seda ei taha – sest kasvamine on inimese loomulik olukord. Meie tegelik mina pole mitte see keha, mis meil on, vaid meie tegelik mina on see vaim, kes meie sees elab. Viimselt on oluline see, kuidas oleme toitnud ja treeninud oma vaimu. Keha on lihtsalt vahend, millele eest hoolitsemine aitab kaasa vaimsele arengule.

Paulus on kirjutanud, et kasvage kõiksuguses Jumala tunnetuses ja kogemises. Selles saame me kasvada nii, et me suhtleme Jeesusega iga päev, mitte ainult pühapäeviti – vaid et Kristus oleks meie kaaslane, meie nõuandja ja õpetaja kõikjal, kus me oleme.

Keegi on kirjutanud väga ilusa palve, mida võiks igal päeval oma palves öelda:

„Issand Jeesus Kristus, aita mul kogeda sind oma igapäevaelus.

Tõmba mind enese ligi. Valgusta mind, et mõistaksin, mis takistab sul elada minus. Näita mulle, kuidas ma saaksin vaimselt kasvada nii, et võiksin olla Sinuga ühenduses iga ajal, ja nii, et Sina saaksid minus kasvada.”

Aamen